



Noel Streatfeild

SZÍNPADI CIPŐK


manó könyvek

2. FEJEZET

A vonatút



Hannah akkor jelentette be nekik a nagy hírt, amikor már a vonaton voltak, útban London felé. A vonat teljesen alkalmatlan volt arra, hogy az ember beszélgesen, mivel egy vagonban tizennégyen ültek. Tízen viszonylag kényelmesen, ketten csak részben, a másik két ember pedig állva vészelte át az utat. Sorrel és Mark ugyanazon az oldalon ültek, Sorrel elfoglalhatott egy teljes ülést, Mark viszont csak részben. Hannah és Holly velük szemben helyezkedett el és mindkettőjüknek jutott volna egy teljes ülés, ha az asszony nem olyan terebélyes és nem foglal el egyszerre két helyet. A Hannah Holly-mentes oldalán ülő vékony nő úgy festett, mint aki bádog alsóneműt visel, amely arra kényszeríti, hogy merev testtartással, hűvös tekintettel fe-

szítsen a helyén. Szemmel láthatóan olyan ember volt, aki tisztában van a jogaival, és abban a pillanatban úgy érezte, joga van ahhoz, hogy miután kifizette a jegyét, megkapja az őt megillető helyet. Keményen megküzdött azért, hogy Hannah akár egy hajszálnyival jobban ki ne szorítsa őt az üléséből, így aztán még egy könyvet vagy egy kötést sem mert elővenni, mivel tartott tőle, hogy ha megmozdul, Hannah idomai győzedelmeskednek. A nő miatt viszont Holly kénytelen volt utat engedni Hannah tekintélyes méretének, ami azt eredményezte, hogy az ülés kevesebb mint egynegyed részén kuporgott, és olyannyira előre kellett csúsznia, hogy szinte már a kocsi közepénél tartott.

A vonat nagyjából fél órája döcögött a cél felé, amikor Hannah mély lélegzetet vett, mintha egy jókora léggömböt készült volna felfújni, majd így szólt:

– Egyikőtök sem fog visszatérni az iskolába.

Valamennyien annyira meglepődtek, hogy egy pillanatra elakadt a szavuk. Már majdnem megkezdődött a tanév, s addig a percig ugyanolyan biztosak voltak abban, hogy ismét iskolások lesznek, mint amennyire tudták, hogy évente egyszer eljön a karácsony. Eleinte mindenféle lényegtelen ostobaság jutott az eszükbe.

– De hát már megvan az egyenruhánk – mondta Sorrel –, így semmi másra nem maradt jegyünk.

Mark a homlokát ráncolta.

– A cipőtárolóban felejtettem a ceruzatartót.

Holly felnézett Hannah-ra.

– Vissza kell térnünk, mert számítanak ránk. Az igazgatónő is mondta, amikor búcsúzóul megpuszilt.

– Ezt majd a nagymamátok dönti el.

Hannah igyekezett határozottan beszélni, mivel a lelke mé-

lyén úgy gondolta, hogy a gyerekek nagymamája hibát követ el, és tisztában volt azzal, hogy a püspök is hasonlóképpen vélekedett. Amikor megérkezett a levél, amelyben az asszony azt kérdezte, hogy értesítette-e valaki az iskolákat arról, hogy a gyerekek nem ott kezdik meg az új félévet, és ha nem, megtenné-e valaki mielőbb, a püspök azonnal megírta a választ. Rámutatott, hogy a gyerekek jól érzik magukat az iskolában, boldogok, és a sok változás elkeserítené őket. Természetesen rendkívül tapintatosan írt, és kijelentette, hogy esze ágában sincs beleavatkozni a dolgokba, s csak azért mert véleményt nyilvánítani, mert régi barátság fűzi a gyerekek édesapjához. A nagymama szintén roppant udvariasan, ugyanakkor tiszteletet parancsolóan válaszolt. Megköszönte a püspök szíves fáradozását, ugyanakkor közölte, hogy már gondoskodott a gyerekek londoni taníttatásáról.

– De akkor hol fogunk iskolába járni? – kérdezte Sorrel.

Hannah minden tőle telhetőt elkövetett, hogy a hangján ne lehessen érezni a rosszallást.

– A nagymamátok Londonban fog taníttatni benneteket.

– Mégis hol? – csökönyösködött Sorrel.

– Ugyan már, honnan tudjam?! – felelte kissé morcosan Hannah. – Majd kiderül, ha már ott leszünk.

Sorrel nem szólt többet. Kibámult az ablakon, és arra gondolt, hogy valójában kellemes élményben lesz részük és végre láthatják Londont. A nagymamájukkal való találkozás egyrészt izgalmasnak ígérkezett, másrészt viszont ez az egész ügy elkeserítő volt. Kedvelte a Páfrányfenyőt. Amióta meghalt a nagyapájuk és megtudták, hogy Londonban van egy rokonuk, a gyomra le-fel liftezett. Persze nem állandóan, de elég gyakran. Ezt a nem túl kellemes érzést akkor élte át, amikor eszébe jutott

a Páfrányfenyő. Arra számított, hogy amikor ő és Holly ismét ott lesznek, minden visszatér a megszokott kerékvágásba. Nyilvánvalóan nem mehetnek a lelkészlakba és a szünidőket csakis a nagymamánál tölthetik majd, a Páfrányfenyőben azonban lehetőségük lesz összeszedni magukat. Sorrel arra a megállapításra jutott, hogy nem túl nagy gond, ha az ember életének apró epizódjai kissé különös fordulatot vesznek, ha közben mégis marad valahol egy biztos pont. Addig a pillanatig a Páfrányfenyő volt a biztos pont. Legnagyobb döbbenetére a tény, hogy a Páfrányfenyő nem része többé az életüknek, könnyeket csalt a szemébe. Rettenetesen szégyellte magát. Sír a vonaton! Mit gondolnak majd az emberek, ha meglátják, hogy tizenegy éves nagylány létére pityereg a vonaton? Szífogott egyet, felszegte az állát és hátradobta a copfjait, majd megrázta a fejét, hogy eltüntesse a könnyecskéket, és miközben azt motyogta, hogy „Valami belement a szemembe...”, Markhoz fordult.

A kisfiú fura grimaszokat vágott, és lehajtott fejjel a cipőjét tanulmányozta, mert csak így tudta elérni, hogy ne fakadjon sírva. Nem térnek vissza a Wilton-házba! Eszébe jutottak a barátai, az esély, hogy bekerüljön a második focicsapatba, és az egyik fiú, aki azt ígérte, hogy visz neki egy villa alakú fadarabot, amelyet egy olyan különleges fáról vágott le, amely csak az otthona közelében lévő erdőben nő és egyszerűen szuper parittyát lehet belőle készíteni.

– Megkockáztatom – mormolta Sorrel reszketeg hangon –, hogy a londoni iskolák is klasszak.

Mark hatalmasat nyelt, és az arca még rettenetesebb grimaszba torzult.

– Szerintem elég rémisztő, hogy már ebben a félévben ott kezdünk. Különleges meglepetést terveztem a szülinapomra.

Sorrel hangja a szokásosnál is reszketegbben csengett.

– Gondolom, hogy könnyebben vennénk az akadályt, ha nem járna ilyen sok változással. Már mint, itt volt a nagyapához költözés, aztán a németek elfoglalták az otthonunkat, és még a szünidőre sem mehettünk haza.

Mark rendkívüli módon igyekezett összeszedni magát, s ez a sarokban a kisbabájával ülő nőnek is feltűnt, így oldalba bökte a férjét.

– Az a kislány rémisztő arcot vág.

– Aztán apa... – kezdte Mark.

Sorrel tisztában volt azzal, hogy legkevésbé sem szabad az édesapjukra gondolniuk, ezért aztán tovább hadart, s a nagy igyekezet közben csak hebegett-habogott.

– Aztán nagyapa meghalt, és el kellett jönnünk a lelkészlakból...

Mark szemében egyre több könny gyűlt.

– Most pedig kiderül, hogy nem mehettünk vissza az iskolába.

Hannah képtelen volt előrehajolni, mivel a vékony hölgy a jobbja sarokba szorította, így aztán csak arra volt képes, hogy a lábával kissé megnyomja Sorrel lábujját.

– Mit szólnátok hozzá, ha ennél valami nagyon finomat. Ki sem találhatok, hogy mit rejtegetek a kosarunkban!

A kosár a poggyászhálón volt, s bár Sorrelnek és Marknak egyáltalán nem volt kedve enni, mégis örültek, hogy valami eltereli a figyelmüket.

– Ha Holly feláll – szipogta Mark elszontyolodva –, akkor az ülése szélére lépve le tudom venni a kosarat.

Az ablak mellett egy rágózó amerikai katona álldogált. A férfi lassan elmosolyodott.

– Oké, kölyök, mindjárt leveszem neked – mondta, majd miután leemelte a kosarat a hálóról, úgy rakta le Hannah ölébe, hogy az félig átlógott a jobbján ücsörgő girhes hölgy térdére. Mindez véletlennek tűnhetett volna, csakhogy miközben a katona elfordult és ismét az ablaknak dőlt, rendkívül sokatmondóan Sorrelre és Markra kacsintott.

A kacsintás valamiképpen felvidította őket, és elűzte a rossz hangulatot. Az a világ, amelyben a felnőttek is képesek ilyen vicces dolgokat művelni, korántsem lehet olyan lehangoló, mint azt néhány perccel korábban gondolták.

Hannah szemmel láthatóan ügyet sem vetett a szomszédjára, miközben kinyitotta a kosarat. Amikor a magabiztos nő megszólalt, beszéd közben úgy tűnt, mintha minden szava egy-egy kiköpött cseresznyemag lenne.

– Megtenné, hogy leveszi ezt a kosarat a lábamról és átteszi a sajátjára?

Hannah olyan széles mosollyal fordult felé, mintha útitársa módfelett kedves lenne.

– Igazán nagyon sajnálom, de ilyen tömegben az ember alig tudja megállapítani, hogy melyik láb kihez tartozik – válaszolta. A vonatban ülő utasok többsége a helyhiány és a fojtogató cigarettafüst miatt félig-meddig elbóbiskolt, Hannah hangja azonban olyan volt, akár egy reggelire szólító gong, így valamennyien felültek, és érdeklődve kezdték figyelni az eseményeket. Hannah elégedett volt magával. Kedvelte a nyilvános beszélgetéseket, így egyetlen pillantással jelezte a résztvevők felé, hogy nyugodtan kapcsolódjanak be a csevegésbe.

– Korán reggeliztünk, és egyébként is kissé lehangoltak vagyunk. Erre nincs is jobb gyógyír, mint az evés.

Hannah kosara tojásos-zsázsás szendvicseket, valamint né-

hány, apró dobozban lévő csokoládés keksz rejtett. A tojás nem lepte meg a gyerekeket, mivel a lelkészlakban voltak tyúk, a csokoládés keksz azonban annál inkább.

Az egyszerre előkerülő valódi tojás és a csokoládés keksz látványa olyan izgatottá tette a többi utast, hogy valamenyien pillanatokon belül régi barátként beszélgettek. A csevej természetesen leginkább az ételekről folyt, na de az étkezés amúgy is a felnőttek kedvenc témája volt, így mindannyian helyénvalónak találták mindezt. A lényeg, hogy az általános sűgás-bűgás kellemes légkört teremtett, és mindez az evéssel megfűszerezve, sokkal jobb hangulatba ringatta Sorrelt és Markot. A jókedvet csak tetézte az amerikai katona, aki mint egy gyakorlott bűvész a nyulat a kalapból, úgy húzott elő hirtelen három finomságot a zsebéből, amelyeket aztán odanyújtott a gyerekeknek. Sorrel kissé aggodalmas arccal méregette az édességet.

– Biztos, hogy nem fog hiányozni? – kérdezte nyugtalanul.
– Mármint, a méretéből ítélve, biztosan kiteszi a fejadagja jó részét.

Úgy tűnt, a katona nem volt túlzottan bőbeszédű.

– Ne törődj vele!

Amikor az amerikai édessége a szájukban volt és nem tudtak megszólalni, Hannah beszélgetésbe elegyedett egy kedvesnek tűnő, gyapjűszövet ruhás hölgygel. Azzal kezdődött, hogy a nő megkérdezte hová tartanak, és Hannah nemcsak hogy válaszolt neki, de előadta a történetüket, kezdve az édesanyjukkal, folytatva a Csatorna-szigeteken történetekkel, az édesapjukkal, majd a nagypajukkal, s végül a nagymamájukkal fejezte be. A nőt érdekelték a hallottak, és az iskolájukról is érdeklődött. Hannah elmagyarázta, hogy mi a helyzet a Páfrányfenyőben és

a Wilton-házban, mire beszélgetőtársa megrázta a fejét, és csak annyit mondott: „milyen szerencsétlen helyzet”.

– A változás mindig púp az ember hátán – tette még hozzá –, főként, ha szóba került az ösztöndíj kérdése is.

– Ez eddig fel sem merült – jegyezte meg Hannah.

A gyapjúsövet ruhás hölgy előrehajolt, majd Sorrelre és Markra mosolygott.

– Akkor ez így van rendjén. Az ember rendkívül könnyedén elszalaszthat egy lehetőséget, ha ide-oda fújja a szél ebben a korban.

Az oktatásról szóló beszélgetésnek vége szakadt, és a téma ezúttal a sarokban kuporgó nő kisbabájára terelődött, Sorrel gondolatai azonban továbbra is a hallottak körül forogtak. „Könnyedén elszalaszthat egy lehetőséget.” Vajon a nagymamájuk tudja, hogy Mark a haditengerészethez készül? Mr. Pinkler, a Wilton-ház igazgatója, tisztában volt vele, és talán eleve úgy tanította Markot, hogy felkészítse a felvételi vizsgájára. Természetesen Mark egyelőre még nem érte el a megfelelő kort ahhoz, hogy vizsgát tehessen, de milyen szörnyű, ha külön erre a vizsgára készült fel. Apa levelet írt Mr. Pinklernek, így tudott a helyzetükről, de vajon az új, londoni iskola számára is egyértelmű lesz mindez? Sorrel Markra pillantott, és azonnal észrevette, hogy nem figyel a gyapjúsövet ruhás hölgyre, vagy egyszerűen csak nem érdeklő mindaz, amiről beszél. Ehelyett elmélyülten játszadozott egy befőttesgumival, amit néha békésen szopogatott. Hollyra nézett, természetesen azonban a kislányt hidegen hagyták a körülötte zajló események, mivel túl kicsi volt még. Ahhoz képest, hogy az ülés kis részét foglalta el, úgy tűnt, rövidesen elalszik. Annyira azért nem volt álmos,

hogy ne rágcsgálja a katonától kapott édességet. Sorrel tekintete Hannah-ra siklott. Hannah egy földre szállt angyal volt, a vizgákról azonban halvány fogalma sem volt. Ugyanúgy tekintett az oktatásra, akár az élelmiszer-jegyrendszerre, amihez a kormány ragaszkodott, ezért az ember kénytelen volt elfogadni, személy szerint azonban úgy gondolta, hogy a tanulás nem túl fontos, leszámítva persze talán az olvasást, az írást és az összeadás, esetenként pedig a kivonás tudományát.

Különös, hogy az ember egyetlen pillanat alatt megérti, milyen érzés felnőtté válni. Sorrel korántsem nézett ki úgy, mint egy felnőtt, mivel korához képest kicsi volt. Rövid pamutruhát viselt, és bár általában nem fedte semmi a lábát, ezúttal mégis fehér zoknit és barna, iskolai sétákhoz használt cipőt vett fel. Ahogy bárki rápillantott, azt az óvatos becslést tette, hogy tízéves lehet, nem pedig olyasvalaki, aki áprilisban tölti be a tizenkettőt. Abban a percben a lelke mélyén sokkal többnek érezte magát, mint amennyi valójában volt. A nagypapja meghalt és az édesapja a japánok fogságában raboskodott. Legalábbis remélte, hogy így van. Hannah csodásan kezelte a legtöbb dolgot, de nem mindent, Mark és Holly pedig még mindig túl fiatalok voltak ahhoz, hogy bármiféle felelősséget érezzenek. Egy időre részben neki kellett betöltenie az édesapja helyét. Természetesen előfordulhat, hogy a nagymamája teljes mértékben tökéletes lesz, és kiderül, hogy ő is azon felnőttek egyike, akik mindig különösebb felhajtás nélkül tesznek észszerű dolgokat. Persze, az is lehet, hogy éppen az ellenkezője lesz. A szájába tette az édességet, és Markhoz fordult.

– Amint odaérünk a nagymamához és te meg Holly szörnyen rosszul érzitek magatokat, el fogjátok mondani, ugye?

Mark a katapultokról ábrándozott, és összerendezte a térét vissza a való világ vonatába. Sorrelnek el kellett ismételnie, amit korábban mondott, mire a fiú kérdően nézett rá.

– Miért éreznénk rosszul magunkat?

Sorrel azt kívánta, bárcsak ne szólt volna egy szót sem, mivel nehéz volt elmagyarázni, mire gondol.

– Csak úgy. Annyi, hogy szeretném ha tudnátok, hogy mindig ott leszek, amikor szükségetek van rám.

Mark szerint Sorrel idiótán viselkedett.

– Persze hogy ott leszel, hol máshol lennél? – kérdezte, majd a gondolatai ismét a katapultok körül kezdtek forogni.